

Autor: Colin Lidell

Subsaharští Afričané (černoši) jsou nejrychleji rostoucí populační skupinou na planetě. Díky více než trojnásobné míře plodnosti oproti Evropankám (5,2 dětí/žena x 1,6 u Evropanek) – jenž se dle všeho nijak rychle nesnižuje – se má do poloviny století populace černé Afriky více než zdvojnásobit: z 1,1 na 2,4 miliardy.

Při takové záplavě Afričanů jistě stojí za to pokusit se jim lépe porozumět; příliš mnoho materiálu, zabývajícího se Afrikou a Afričany je však kontaminováno kulturním marxismem, a tak se za účelem získání přesnějšího obrázku musíme vydat za zdroji z éry před nástupem politické korektnosti. Následuje pasáž z knihy vydané v roce 1930:

Liberální rovnostářství znamená černošskou emancipaci a černošská emancipace znamená návrat k základu, černošské podstatě. V Nigérii to znamená Boko Haram.

Levhartí muži jsou posedlí představou, že jsou vlastně levharti, a že tedy musí zabíjet lidi. Napadají člověka tak, jak to činí levharti. Lezou po čtyřech, na ruku i na nohu mají přivázaný levhartí nebo železné drápy, aby zanechali stopy jako levharti a když uloví svou svou oběť, přetnou jí krční tepnu, tak jak to levharti dělají. Ale nejpodivnější a nejpříšernější na to je, že většina těchto levhartích lidí se stává levhartími muži zcela nedobrovolně. Udělá je z nich společnost levhartích mužů, aniž o tom vědí. Tito lidé připraví v lidské lebce z krve zavražděného člověka kouzelný nápoj. Z toho se tajně trochu přimíchá do nápoje některé osobě předem vybrané. Jakmile se oné směsi napije, dozví se tento člověk, že se napil kouzelného nápoje a že tím patří ke sdružení levhartích mužů. Nikdo se tomuto prohlášení nevzepře. Všechny ovládá víra v kouzelnou moc tohoto nápoje, které nikdo nemůže uniknout. Všichni se podrobí bez odporu. (str. 156-7)

Jiná pasáž ze stejné knihy:

Nemůže být ani řeči o tom, že by dřevařští obchodníci své lidi, povoláné z vnitrozemí, vykořisťovali v tom smyslu, že by jim za práci málo platili. Výkonnost primitivních lidí nevyváží mnohdy ani vydání za výživu a na mzdu, která se jim vyplácí při skončení pracovní smlouvy. V prvních měsících jsou mnozí z nich téměř neschopní práce, protože ještě nikdy neměli v ruce sekeru, a teprve zvolna se musí zaučovat, jak se s ní zachází. Zdá se to skoro neuvěřitelné, že nikde jinde se pracovní síly neplatí tak draho v poměru ke skutečně vykonané práci jako v pralese. (str. 198)

Podobně:

Naši neukáznění divoši nemají vůbec smysl pro cenu věcí. Les mají na dosah, a není jim tedy zatěžko chodit tam pro dříví na oheň. Z pohodlnosti však raději pálí trámy a prkna, která jsem si pořídil s takovou námahou a takovými výlohami... (str. 203)

A ještě:

Práce s nemocnými úplavicí, kteří se nemohou pohybovat a všechno kolem sebe znečišťují, je úmorná. Některým se musí podávat i jídlo. Jsou příliš vyčerpaní, než aby mohli donést lžíci k ústům. Dvojnásob těžké je tyto nemocné obsloužit, neboť domorodci nám při tom nepomáhají. Nechtějí zacházet s ničím, co vzbuzuje odpor. Musíme tedy všechno dělat sami. Když se přece někdy najde černoš, jenž nám alespoň trochu vypomůže, musíme ho zasypat nejen chválou, ale i dary. (str. 237)

Za předpokladu, že jste byli vymýváním mozku, pojmy jako „bílá vina“, rasa coby „sociální konstrukt“ či „bělošské privilegium“, úspěšně socializováni do struktury moderního multikulturního Západu, museli jste nepochybně dospět k závěru, že tyto pasáže mohl sepsat jedině psychopatický rasista – nejspíš otrokář se zálibou v bičích nebo paternalistický fašistický stoupenec kolonialismu s navoskovaným knírem a sadistickými sklony.

Také byste jistě knihu naplněnou tak odpudivými příklady „podněcování k nenávisti“ pro dobro lidstva okamžitě spálili na popel. Navzdory oprávněnému znechucení možná cítíte příjemný hřejivý pocit vyplývající z hluboké lásky a respektu, které cítíte k černošům a ostatním nebělošům – i když mezi nimi nežijete a vlastně se s nimi až tolik nestýkáte.

Tady ale narážíme na menší problém, protože tyto řádky nenapsal odpudivý rasista z televizní produkce, ale jeden z největších filantropů minulého století a držitel Nobelovy ceny k tomu. Autorem je – hrůza hrůz! – **Albert Schweitzer**, v němž se hluboká náklonnost k Afričanům snoubila s velmi jasným pochopením jejich povahy a přirozenosti.

Nenechte se však tímto drobným trapným detailem příliš znepokojovat. Panující liberální hegemonie snadno zajistí, aby byly podobné texty – nehodící se do velkolepého multikulturního západního *Gleichschaltungu* – rychle označeny za „rasistické“ a Schweitzer byl, ruku v ruce s každým bělochem narozeným na nesprávné straně 60. let 20. století, neprodleně uveden do nesvatého rasistického pantheonu.

* * *

Pro ty z vás, kteří do struktury moderního multikulturního Západu úspěšně socializováni

nebyli, je Schweitzerův popis (z jeho knihy *Lidé v pralese* 1]) nedocenitelným obrazem toho, co nazývám „černošskou podstatou“ – tedy původní přirozeností černochoů, ještě před jejich ovlivněním kontaktem s bělochy.

Je velmi důležité mít její existenci stále na paměti, neboť je často velmi dobře maskována bělošským vlivem na černochoy. V průběhu historie jsme pomocí otrokářství, pokřesťanštění, rasového míšení, kolonialismu, neokolonialismu a západní kulturní hegemonie často změnil černochoy k nepoznání – nebo jsme si to alespoň mysleli. Černošská podstata však pevně zůstává na svém místě a průběžně uplatňuje svůj vliv mnoha různými způsoby.

Četba Schweitzerovy knihy je vhodným korektivem a připomenutím chatrnosti základů, na nichž jsme založili vnímání naší verze černochoa.

Vztah bílých liberálů k černochoům v sobě spojuje dva hlavní prvky. Zaprvé je považují za prázdné listy, jejichž odlišné socio-ekonomické a vzdělanostní postavení bude díky „pozitivní diskriminaci“ atd. vbrzku smazáno, čímž se stanou ebenovými verzemi bílých liberálů.

Jistě, takový postoj obsahuje kousek pravdy. Pod vlivem intenzivního politického, kulturního a ekonomického tlaku – jaký zažívala např. americká černošská komunita do šedesátých let 20. století – se černošské chování dle všeho opravdu výrazně změnilo. Větší část tohoto působení je dnes ovšem dle současných kritérií označována za „rasismus“.

Druhým prvkem liberální pozice je víra v černošskou emancipaci, která je považována za absolutní morální dobro, o něž je třeba usilovat i tehdy, pokud černochoům nijak neprospívá. Liberálové naivně doufají, že emancipace zavede černochoy „správným směrem“ – tedy opět k ebenovým verzím jich samých.

Liberální přístup je nejen absurdní, ale také sám sebe vylučující. Jediný způsob, jak je liberální myšlení tento rozpor schopno vyřešit, je odepřít černochoům veškerou schopnost jednání a připsat veškeré další a pokračující nedostatky, selhání a prohřešky černochoů na konto „bělošského rasismu“.

Vnější vliv versus vnitřní vliv

Černošskou podstatu je třeba mít na paměti také proto, že dominantní liberální rasová koncepce vytváří podmínky pro její „aktivaci“. Jakmile zmizí bílý vliv a moc nad černochoy (jako na Haiti, v Detroitu či Jižní Africe), okamžitě začne proces dlouhého návratu do původního stavu, k podstatě. 2]

Řadu prvků běžného černošského chování – jako úpadek amerických městských center, „gangsta“ kultura či rozklad černošských rodin (de facto šlo o bílý rodinný model vnucený černochoům Evropany) – lze pak interpretovat jako působení černošské podstaty. S přibývajícím časem bude toto působení jen a jen zesilovat.

Emancipaci černochoů – ať už se odehraje kdekoliv – je třeba vždy vnímat pozitivně.

Bezprostředně totiž dokazuje chybnost liberálních koncepcí rasy, černochoů a lidské přirozenosti.

Schweitzer ve své knize vzpomíná na léta strávená v Africe, z větší části v údolí řeky Ogooué v tehdejší **Francouzské rovníkové Africe** – dnešním Gabonu. Ten dnes patří k těm „lepšími“ africkým státům, a to díky nepočetné populaci (pouhého 1,5 milionu), vysokým příjmům z těžby ropy a pokračujícímu postkoloniálnímu francouzskému vlivu – z části tedy jde i o Schweitzerův odkaz. V jeho době se však oblast řadila mezi ty primitivnější.

Rozdíly ve vyspělosti mezi jednotlivými oblastmi Afriky před příchodem Evropanů nepoukazují tolik na odlišnosti mezi jednotlivými skupinami černých Afričanů – jakkoli i ty hrají svou roli. Jejich nejdůležitější příčinou je míra historického vystavení afrických společností dalšímu vnějšímu vlivu – islámu. Části Afriky působení islámu nejvíce vystavené jsou zpravidla méně primitivní, i když nezřídka podobně brutální, jako oblasti tímto importem nezasažené.

Lze říci, že Afrika zažila dvě hlavní vlny vnějších vlivů (kolonizací) – islámskou a evropskou.

Gabon, situovaný jižně od hranice šíření islámu, vstřebával pouze evropský vliv – stav, který pokračuje prostřednictvím ekonomických a kulturních vazeb na Francii dodnes.

Přestože se západní vliv a moc stále uplatňují v některých částech kontinentu, pokračování tohoto působení je 1) podmíněno západními ekonomickými zájmy a 2) je v rozporu s oficiální západní doktrínou rovnostářství a kulturního relativismu. Svými mantrami bělošské viny a černé emancipace tak liberalismus trvale podkopává vlastní dominanci a vliv na černém kontinentu.

Vzájemné působení a soupeření vnějších (Evropa, islám) a vnitřních (černošská podstata) vlivů lze pozorovat i na dvou současně nejsledovanějších a zpravodajsky pokrývaných afrických událostech – únosu stovek nigerijských školaček islamistickými militanty z **Boko Haram** a propadem nedávno osamostatněného Jižního Súdánu do stavu kmenové anarchie.

Jelikož Nigérie byla ovlivněna jak Evropany, tak islámem, působí zde de facto dvě podstaty – 1) nigerijská společnost s příměsí islámu před příchodem bílých Evropanů a 2) nigerijská předislámská společnost.

Podkopán liberálním rovnostářstvím, vytrácí se bílý vliv z nigerijské společnosti, a tak uvolňuje cestu k návratu původních forem – s výjimkou oblastí, kde ekonomické faktory velí k opaku, tedy pro zachování západních postupů a standardů. I když v mnoha oblastech za tou evropskou pokulhává, je islámská kultura mnohem průbojnější. V Nigérii je také za několik staletí mnohem pevněji ukotvená, zatímco evropský vliv má podobu a sílu pouhého povrchového nátěru.

V nedávných desetiletích došlo k výraznému posunu v západním vztahu k Africe. I po dekolonizaci 60. let 20. století si Západ udržoval silnou pozici v řadě afrických států pomocí

ekonomických, diplomatických a morálních nástrojů. Motivací bylo pochopitelně soupeření během **Studené války**. Po jejím skončení však došlo na Západě k změně převládajícího ideologického přístupu z módu implicitní nekolonialistické bílé hegemonie k rovnostářskému multikulturalismu určeného pro domácí spotřebu.

Z pohledu Afričanů se to pochopitelně jeví jako ztráta kouzla/mužnosti Evropanů. Bez ohledu na to, kolik humanitárních, rozvojových či dokonce vojenských kampaní Západ v Africe podnikne, jeho nová rovnostářská, kulturně relativistická tvář vyzařuje slabost a jeho vliv se tak vytrácí a Afrika se vrací ke svým podstatám: islámské nebo té prvotní (primordiální).

V Nigérii od vyhlášení nezávislosti v roce 1960 evropský vliv plynule upadal, totéž však nelze říct o islámu – právě naopak, zdá se být na vzestupu jak početně, tak organizačně. Skupina Boko Haram je explicitně protizápadní uskupení, jehož jméno se překládá „*Západní učení je rouhání*“. Islám se ideologickou sebenávistí od liberalismu očividně nenakazil.

Zatímco se Nigérie vrací ke své předbritské islámské podstatě, je dobré uvědomit si, že existují různé typy islámských společností, které rozhodně nejsou jedna jako druhá. Ještě za (či pod) islámskou podstatou pracuje věčná a neúnavná prvotní africká podstata. Navzdory svému ostentativnímu islamismu je Boko Haram vlastně dost přesným sblížením obou procesů, spojujíc kmenové, voodoo, a islamistické přísady do krvavého koktejlu. Stejně jako v případě Schweitzerových leopardích mužů jde o dynamiku mužské skupiny, spojené společně konaným násilím – jen si do štítu místo leoparda vetkli krvežíznivého proroka.

Jak už jsem zmínil, černošská emancipace je *vždy* vítaná. Jedním z nejzajímavějších prvků celého případu je prohlášení Boko Haram, dle něhož skupina zamýšlí svou činnost financovat prodejem dívek do otroctví. Jinak řečeno: bílý vládce otroctví zakáže, ale osvobozený černoch zákaz ignoruje a okamžitě instituci uvede zpět v život. Nechme liberálům chvíli na přemýšlení, aby přišli na způsob, jak vše znovu svést na bělošský rasismus.

Dvojitá dekolonizace

Zatímco Nigérie směřuje ke svým dvěma původním podstatám, Jižní Súdán ukazuje, jak by Nigérie mohla vypadat bez islámského vlivu. Po vyhlášení nezávislosti na arabsko-islámském Súdánu se nový stát rychle rozpadl a v současnosti je dějištěm masakrů, etnicko-kmenových čistek a hladomoru.

Jak Severní, tak Jižní Súdán jsou etnicky roztržštěné, obývané různými kmenovými skupinami. Sever si však – díky islámské kultuře – byl schopen udržet alespoň jistou míru politické jednoty, kterou dokonce po jistou dobu zvládal vnutit i Jihu. Po vyhlášení nezávislosti však došlo na Jihu k implozi demonstrující dramatický návrat k černošské podstatě.

Důležité je to proto, že i jiné etnicky roztržštěné – a *nemuslimské* – země byly sto udržet si jistou formu a míru politické jednoty. Schweitzerův starý revír Gabon je dobrým příkladem, protože je právě tak etnicky roztržštěný jako Jižní Súdán. Rozdílem mezi nimi je v zásadě nepřetržitě a silné evropské působení.

V Gabonu i po vyhlášení nezávislosti přetrvaly silné vazby na Francii, které zabránily dalšímu tříštění. V Jižním Súdánu nastalo po odchodu Britů v roce 1956 období neklidné nadvlády islámského Severu, což fakticky vymazalo stabilizující britský postkoloniální vliv.

Díky zanedbatelnému evropskému i islámskému působení, se země v roce 2011 – dovršením procesu, který můžeme nazvat dvojitou dekolonizací – rychle vydala na cestu ke kolapsu. Místo další přiměřeně poddajné a ovlivnitelné nekoloniální entity (jakou se stal Gabon), se země propadá do vlastní verze **Mfecane** – masivního mezikmenového krveprolití, které uvolnilo cestu búrské kolonizaci jihu Afriky.

Jedním z vedlejších smutných požitků sledování nekončících afrických problémů je jemnocit západních médií při jejich zpravodajském pokrývání. Ctihodné instituce jako BBC trvají na aplikaci politické terminologie pro atavistické kmenové řeže, což ústí do nekončícího proudu absurdit.

A tak zatímco na ulicích města Bentiu hnijí několik týdnů staré lidské pozůstatky, BBC nás zpravuje o „povstaleckých silách“, které město dobyly na „provládních“ vojácích. Ve skutečnosti však tyto termíny označují kmeny **Nuer** a **Dinka**, jenž jsou odhodlány pobít se navzájem a následně znásilnit ženy druhé skupiny.

Liberální rovnostářství znamená černošskou emancipaci a černošská emancipace znamená návrat k základu, černošské podstatě. V Nigérii to znamená Boko Haram, která své pohrdání západním myšlením dokazuje **prodejem dívek na trhy s otroky**. Jinde to může znamenat ještě horší věci. Západ vytvořil v Africe vakuum a nazval ho pokrokem. Projekce 2,4 miliard černých Afričanů do poloviny století se možná prokáží jako divoký a ničím neopodstatněný optimismus.

Úvaha Colina Lidella **The Black Baseline** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing.

Poznámka:

- 1] Albert Schweitzer: *Lidé v pralese*, Orbis, 1975, Praha.
- 2] Doplňující informace např. v článku **Africká ideologie**.